

ALAETTİN ANAHTARCI

İki Yıl Geçti, Özlemimiz Bitmedi

Elif ANAHTARCI - Kızı (1 Aralık 2004)

Alaettin Anahtarcı'ya Dair

Onun için ilk başta söylenecek tek bir söz var; unutulmazlık!!!

Zaman zaman tikanır kelimeler boğazıma ondan bahsederken onunla ilgili konuşmak kolay bir şey değildir, hele onu anlatmak çok zordur. Onu tanımayan, onunla sadece beş dakika geçiren bir insan bile, anlar onun nasıl biri olduğunu. Virüs gibi birşeydir benim babam, hemen giriverir insanın kanına, sonra kurtul kurtulabilirsen. Onunla birkez bile rakı sofrasında oturmadıysanız çok şey kaybetmişsinizdir demektir. Şeker gibi adam olur, çakır keyif olunca benim babam. Yaşamın güzel şey olduğunu anlarsınız, o tok sesiyle, hemen etkisi altına alıverir sizi. Onun bilgi ve görüşlerinden yararlanmak için, keşke biraz daha konuşsa diye bakarsınız gözlerinin içine. Çok kelimeyle boş konuşmak yerine, iki kelimeyle çok şey anlatanlardandır, Alaettin Anahtarcı. Bu anlattıklarım ikinci dubleye kadar olan kısım. Babamın ikinci dublesinden sonra memleket meseleleri gündeme gelir, bunu ekonomi takip eder, askerlik anıları derken bir büyüğün dibi görünmüştür bile. Asıl olay bunlardan sonra kopmaktadır, heleki müzikli bir ortam varsa babamın mevlana oynaması kaçınılmazdır.

Kasaba adamıdır benim babam, toprak kokusunu sever, denize aşıktır. Kaşının beyazı yakamozu andırır. Adeta onu gören, işinde bir numara bir mühendis ve başarılı bir yönetici olduğuna asla inanmaz. Onu üzerinde yazın krem rengi bir şort ve üzerinde cepli bir Tshirt (cep şart Samsun sigarası ve gözlüğü için) ayağında Karabiga pazarından

alınmış evadan terlik (o terlik asla tam olarak ayağa giyilmez parmaklar biraz geride durur). Kışın ise çok sevdiği oduncu gömlekleri vardır, aynı modelden üç farklı modelde, bordo, mavi ve kahve. Kadife bir pantolon, ayakta da rok tarzı ayakkabılar. Bütün kış bunlarla geçirilir, Nesrin Sultan deli edilirdi... Öyle mutluydu o, kılıktan çok beyne önem vermesinden kaynaklanıyor bence, bir bakarsınız Alaettin Anahtarcı Cumhurbaşkanlığı Köşkü'nde Süleyman Demirel'le poz veriyor (çok sever), bir bakarsınız şarapçı köylü Cemil'le kahvede Cemil'in seyir anılarını konuşuyor. Rahat adamdır, panik yapmaz, olayın mantığına iner ve çözer, olay kapanır.

Aslında ona dair anlatılacak o kadar çok şey var ki, 52 yıla kimbilir bizim bilmediğimiz neler sığdırdı. Ben, onunla dolu pişmanlık duymadım. Kötü günümde o vardı, iyi günümde o vardı. Belki çok hissettirmezdi

soluğunu ensemde ama uzaktan kumanda ederdiler olayları (Genciz özgürlüğümüze düşkünüz ya o mutlaka doğrudur. Şu an içimin acımasının nedeni de o doğru ve yanlışları kendim bulmak zorunda olmam, belki de bulamamda...)

Şu an bu mezarda o yatmıyor aslında. Ben ona inanmıyorum, o şu an yurtdışı gezisinde; Rusya büyük ihtimalle. Anlam veremediğim bir düşkünlüğü söz konusuydu oraya. Kısa süre sonra dönecek ve ona ismarladığım, şarkı söyleyen bebeği bana yine getirecek ve, o bebek hiç susmayacak, hep şarkı söyleyecek...

Onsuz geçirdiğim şu iki yılın her gününde lanet okudum, zaman zaman kaderime isyan ettim. Yeri geldi yumrukladım duvarları, parçalarcasına kaderimi...Hala kalbimi acıtan bir yaradır Alaettin Anahtarçı'nın bana elveda derken ki bakışları hala gözlerimde o sıcacık kahverengi gözleri. O gözler, henüz kansere yenilmemişti kızına son sözlerini anlatırken. Biraz kaygılı ve cesurca bakıyordu. Hiçbir zaman yenilgiyi kabul etmedi Alaettin Anahtarçı, etmezdi de çaresizlik olmasaydı. Kanser zannetmezsin ki benim babamı yendiğini, kanser sadece onun bedenine sahip oldu. Sevinmesin bir ailenin daha yuvasını yıktım diye. Benim aslan babamın ruhu, sevgisi, bembeyaz kalbi hala benimle,

onun ruhuna asla ve asla sahip olamadı. Çünkü o benimle, kardeşimle ve annemle, emanet bıraktı bizi dünyada zamanı gelince gelip alacak...

Şu an yanınızda olamadığım için öncelikle, sevgili babamdan sonra siz değerli dostlarınızdan çok özür diliyorum ve hepinize ailem adına çok teşekkür ediyorum...

